

ganske nødvendigt for at skabe ordnede Tilstande, at den Magt, man fører Krig med, har den Autoritet blandt sine Tropper, at den kan slutte en Fred, en Overenskomst, som kan holdes. Det var Genstanden for Kampen, og det blev ført ind i Overenskomsten, Septemberforliget — som det hedder —, den Overenskomst, som jeg et Par Gange andetsteds og paa Tryk har kaldt Arbejdsforholdenes Grundlov i Danmark, vedtagen ikke af Rigsdagen, men af de to Parter selv. Jeg gentager, at jeg betragter den Tilblivelsesmaade for Love som næsten ideal. Det er ganske paa samme Maade, at Love blive til andetsteds. Som bekendt er hele Englands politiske Forfatning bleven til paa den Maade, saa at engelske Historikere med Stolthed sige netop disse Ord, at ingen Paragraf i Englands hele politiske Forfatning er udspekuleret af en studerende ved den natlige Studerelampes Skin. Det er altsammen tilkæmpet, har udviklet sig gennem Livet og har derved faaet sin Sanktion.

Efter denne almindelige Betragtning vil jeg meget flygtigt omtale et Par Enkeltheder i Lovene, og da først i Voldgiftsloven. Jeg gør det nødigt, for jeg er enig med foregaaende Talere i, at det gælder om at faa Loven vedtagen hurtigst muligt, men jeg skønner ikke rettere, end at den hist og her ikke er vel redigeret. Der er hist og her Ubehjælpsomheder, og et enkelt Sted, § 4 B, er Redaktionen saadan, at der strengt taget ikke er rigtig Mening deri. Der staar: „Naar en mellem en Arbejderorganisation paa den ene Side og enten en Arbejdsgiverorganisation eller en Enkeltvirksomhed (Enkeltmand, Firma, Aktieselskab) paa den anden Side indgaaet Overenskomst til Fastsættelse af Arbejdsvilkaar ikke indeholder Bestemmelser i modsat Retning, skal endvidere Overtrædelser af Overenskomster kunne indklages for Voldgiftsretten efter nedenævnte Regler og med de i § 5 nævnte Følger.“ Det Enkelttal i Begyndelsen og det Flertal i Slutningen kunne umuligt passe sammen. Der maa være en Redaktionsfejl eller Trykfejl, som man vel let kan komme ud over. Enten maa det være Overtrædelser af denne „Overenskomst“, der omtales i Begyndelsen, der kunne indklages, eller ogsaa maa der sættes Flertal i Begyndelsessætningen.

Flere af de andre Paragraffer indeholde noget, jeg har studset ved, og vel har man, naar jeg privat har konfereret derom, sagt mig, at det nok kan forsvares, men jeg er dog i Tvivl derom. Der er

nemlig en hel Række Paragraffer, §§ 6, 8, 9, 11, 13 og 15, der indeholde en Henvisning til Lov om Rettens Pleje, som om det var en gældende Lov, idet de sige, at den og den Bestemmelse i den Lov skal være afgørende i det og det Tilfælde. Man har sagt mig, at Koncipisten af Lovforslaget har ment dermed at kunne udtrykke, at den — hvad skal jeg kalde det — Lovopfattelse eller Retsregel, som indeholdes i Loven om Rettens Pleje, uagtet denne slet ikke er traadt i Kraft, skal gælde for dette Tilfælde. Er dette Meningen, saa forekommer det mig, at det vilde være heldigt at aftrykke selve denne Regel som et Led i denne Lov i Stedet for at henvise til en Lovbestemmelse, som ikke er traadt i Kraft, og om hvilken jeg slet ikke i dette Øjeblik ved, om den kommer til at træde i Kraft. Der er et Par andre Paragraffer, nemlig § 12 og § 14, hvor der staar noget mere rimeligt, nemlig: „Indtil Lov om Rettens Pleje træder i Kraft“, skal der handles saadan og saadan, men i de øvrige gaar man ud fra, at Loven om Rettens Pleje er traadt i Kraft og gælder her, men den kan jo ikke gælde, naar den ikke er traadt i Kraft. Det forekommer mig, at Redaktionen her maa blive anderledes.

Saa er der endelig en Ting med Hensyn til denne Lov, jeg ikke ved — det er maaske min egen Skyld —, men jeg kunde ønske at faa Oplysning om, hvorledes det forholder sig med Appel. Hvis jeg ikke tager meget fejl, kan der af den nuværende permanente Voldgiftsdomstol appelleres til Overretter og Højesteret. Det forekommer mig rigtigt, hvad der er udtalt af adskillige ogsaa i den senere Tid, at det er uheldigt for Retssikkerheden i Landet, naar man paa snart alle Omraader afskæres fra Appel til Landets højeste Domstol. Det forekommer mig, at man ogsaa her burde kunne appellere til Højesteret. I § 14 staar der noget om Appel, men vistnok begrænset til Vidneførsel, men det forekommer mig, at selve Voldgiftsrettsdommene burde kunne appelleres til Højesteret.

Med Hensyn til Loven om Forligsmanden staar jeg noget anderledes, nemlig saaledes som adskillige af de ærede sidste Talere have staaet, det gælder baade det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) og flere. Jeg er ikke saa lidt i Tvivl om, hvorvidt denne Lov er saa ros værdig, som dens Forløber var, jeg er ikke saa sikker paa, at Forligsmanden ogsaa er nyttig og nød-